

По този начин може да се замести обемът на извадката с броя на респондентите във всички формули. Единственото последствие ще бъде леко влошената точност на оценките. Подобен случай не е вреден, но за съжаление е нереалистичен.

- Липсващи на случаен принцип (ЛСП).

Ако няма връзка между изучаваните променливи и отговорите, но може да съществува някаква връзка между допълнителната информация и отговорите:

$$\rho(R, X) \neq 0, \text{ и } \rho(R, Y) = 0,$$

това е неотговаряне, липсващо на случаен принцип.

В този случай е нужно да се открие как поведението при неотговаряне се свързва с допълнителната информация. Ако се открие как, то може да се използва, за да се моделира механизъм за отговор и да се получи правилната структура на съвкупността. Ефектите върху изучаваните променливи могат да останат съвсем малки, ако моделът на отговаряне се доближава до правилния. Ако моделът се провали обаче, съществува риск да се получат резултати с отклонение.

- Нелипсващи на случаен принцип (НСП).

Тук съществува връзка и в двата смисъла:

$$\rho(R, X) \neq 0, \text{ и } \rho(R, Y) \neq 0.$$

В този случай винаги съществува риск от изместване при оценките и само можем да се надяваме, че моделът на отговаряне ще компенсира някои от изместванията в оценките. За съжаление, това е преобладаващият тип грешки поради неотговаряне в извадковите изследвания.

2.1.3. Справяне с неотговарянето (липсата на отговор)

Съществуват два основни метода:

- Импутация: използва се предимно да компенсира неотговарянето на отделни въпроси, а понякога и при неотговорили единици. Среща се често в САЩ, Канада, Австралия, Великобритания.

Предимства:

- пълни матрици с данни.

Недостатъци:

- базира се на намаления набор от респонденти;

- сложни модели;

- усложнени оценки на вариация.